

1.31695

Посвідчено до
Борису Гринченко,
на підставі розмежо-
вування у ходу

НАУКОВОГО ТОВА

дко часем зібраною

У фольклорі 30 У

Від видав. Науков.

Спеціаліз. Барбіан.

Борис Грінченко

Зібрання творів
Фольклористична спадщина

Книга 2

Борис Грінченко

Борис Грінченко

ЗІБРАННЯ ТВОРІВ

ЗІБРАННЯ ТВОРІВ

Фольклористична спадщина

Книга 2

Друкується згідно з постанововою

Верховної Ради України від 4 липня 2012 р. № 5050-VI
«Про відзначення 150-річного ювілею Бориса Грінченка»

Керівник проекту, голова редакційної ради
Огнєв'юк В. О., ректор Київського університету імені Бориса Грінченка,
доктор філософських наук, професор, академік НАПН України

Редакційна рада

Яременко В. В. (науковий редактор), **Вітнікова Н. М.**,
Моєчук А. І., **Сухомлинська О. В.**, **Степченко О. П.**, **Гальченко С. А.**

Видання підготовлене науковими науково-дослідної лабораторії
гринченкознавства Київського університету імені Бориса Грінченка

Київський університет імені Бориса Грінченка
Київ • 2018

Київський університет імені Бориса Грінченка
Київ • 2018

Схвалено до друку Вченого радио
Київського університету імені Бориса Прінченка
(протокол №10 від 26 жовтня 2017 року)

Упорядники:

Олег Бурко, Антоніна Мочун, Василь Яременко,
співробітники науково-дослідної лабораторії грінченкоанства
Київського університету імені Бориса Прінченка

Передмова, коментарі, примітки:

А. І. Мочун

III^е на початку творчого шляху Б. Прінченко зрозумів, що ментальність народу, особливості його психіки, джерела культурних традицій та різних видів мистецтв містяться в глибинах і обширах етнографії та народної словесності, пізніше означених поняттями «фольклор», «усна народна творчість», ширше — етнологія. Дуже фольклор як феномен духовності виник ще в дородовому укладі польського суспільства. Саме усими словесними творами людина почала самоніражатися і самоидентифікуватися, фіксувати і передавати набуті знання та досвід виживання, формувати культуру та побутові традиції своєї спільноти.

Термін «фольклор» запропонував у науковий обіг англійський археолог Вільям-Джон Томсон 1846 року в статті «The Folklore» на позначення «неписаної історії, що фіксує залишки давніх вірувань, звичаїв і побутового в сучасній цивілізації». 1879 року англійським Фольклорним товариством це поняття було визнане офіційно. Відтоді предметне поле фольклору то розширявалось, то звужувалося. Спершу ним позначали всі явища матеріальної та духовної культури народу, пізніше — тільки народну словесність, народну поезію, усну народну творчість наративних жанрів — прислів'я, приказки, оповідання, казки, перекази тощо.

Слов'янські дослідники надавали перевагу поняттям «усна народна словесність» (Ф. Буслаев), «народна словесність» (О. Веселовський, О. Погорільський, Б. Прінченко), «народна поезія» (І. Франко); в Українській Науковій, викладачів, учителів, студентів, учителів, усну народну творчість, «народна поетична творчість», «усна народно-поетична творчість». Для по-долання термінологічної невпорядкованості, притаманної новітнім

ISBN 978-617-658-014-0

ISBN 978-617-658-050-5 (Кн. 2)

© О. В. Бурко, А. І. Мочун, В. В. Яременко,
упорядкування, 2018

© А. І. Мочун, передмова, коментарі, примітки, 2018

© Київський університет імені Бориса Прінченка, 2018

УЖИНОК БОРИСА ГРІНЧЕНКА

З «НАРОДНЬОГО ПОЛЯ»

* Лановик М. Б. Українська усна народна творчість : наявн. посіб. / М. Б. Лановик, З. Б. Лановик. — К. : Знання-Прес, 2006. — 591 с.